

var ganske tilfredsstillende at høre, at Ministeren var overbevist om, at denne Strejke ikke nød Støtte fra Udlandet, det har jeg heller ikke nogen stærk Tro til, som jeg ogsaa før sagde, men jeg fandt, at Lejligheden var der til at spørge Ministeren, om han kendte noget dertil. Ministeren siger nu, at han gennem Forespørgsel hos Politiet har erfaret, at der neppe er noget om, at der flyder Understøttelse til denne Strejke fra Udlandet. Naar det ikke er Tilfældet, naar Hovedorganisationerne selvfølgelig heller ikke støtter den, og Sympatien i vort Samfund ikke er for en Indsamling til Støtte af en saadan Strejke, tror jeg heller ikke, at den kan opretholdes meget længe. Jeg tror ikke stort paa den Kredit, som de strejkende kan faa hos Smaahandelen. De smaahandlende er ikke i Stand til at give stor og langvarig Kredit. Jeg tror heller ikke, Tilbøjeligheden i saa Henseende kan være stærk hos dem. Jeg tror ikke, at man ad den Vej kan opretholde en Strejke i ret lang Tid.

Men selvfølgelig er Strejken alligevel, skønt den, som Ministeren sagde, ikke er af saa overvældende Betydning, at den truer hele Samfundet, dog af saa stor Betydning, at der staar meget store Interesser paa Spil, og meget store Værdier gaar til Grunde, medens den varer. Her er det ikke tilstrækkeligt at henvise til, at Arbejdsgiverne kan holde ud, at de er godt funderede, og at de strejkende Arbejdere maaske ikke kan holde saa forfærdelig længe ud; foreløbig holder de dog ud et Stykke Tid. Der er nemlig en tredje Part, som Ministeren ikke nævnede, og det er Producenterne og Konsumenterne. De Varer, der væsentlig produceres til Udførsel her fra Landet, taaler ikke at ligge i Havnen, medens der føres en Kamp mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, der kan trække ud. Disse Varer er underkastede en stor Forringelse i Værdi, en Del af dem bliver fordærvet, og det store Tab gaar ud over os alle sammen. Det samme er Tilfældet med en stor Del af de Varer, der indføres. Derfor maa man ogsaa have den tredje Part i Erindring, naar man tænker paa den Arbejdsstrid, der nu finder Sted, og det er netop med Tanken henvendt herpaa, at vi for vort Vedkommende øn-

sker, at Ministeriet skal benytte alle de Midler, det har, til at gøre Ende paa hele denne Tilstand. Derfor mener jeg ikke, det er ret at sige: Vent, Arbejdsgiverne er saa vel funderede, og denne Kamp faar nok snart Ende, der kommer ingen Penge fra Udlandet. Jeg tror heller ikke, det er tilstrækkeligt at henvise til, at der er nedsat en Kommission. Al Ære og Respekt for den og dens Arbejdsdygtighed — jeg antager ogsaa, den arbejder med fuld Part —, men at dens Nedsættelse eller dens Arbejde skulde gøre Ende paa den Konflikt, der nu finder Sted i Havnen, er der ingen, der tror. Det tror Ministeren heller ikke. Det er kun Fremtiden, den fjerne Fremtid, som de Foranstaltninger, Kommissionen skal komme med Forslag om, vil blive rettet imod, men det bringer os ikke ud over Øjeblikkets Vanskeligheder.

Ministeren sagde, at han vilde advare imod at lade sig bringe ud af Fatning paa Grund af denne Strejke eller lade sig tvinge til at bruge ophidsende Midler. Jeg tror at kunne sige paa Forespørgernes Vegne, at ingen af os er bragt ud af Fatning, ingen af os har Lyst til, at der skal bruges ophidsende Midler, og vi ønsker heller ikke, Ministeren skal gøre det. Men vi kan ikke ganske slaa os til Ro med denne Henvisning til Arbejdsgivernes Styrke og til Kommissionens Nedsættelse eller med den Udtalelse, at Ministeren vil gøre, hvad han finder hensigtsmæssigt. Vi mener, at den højtærede Minister maatte kunne sige til Arbejdsgiverne: Antag blot Arbejdere til at gøre Arbejdet i Havnen, thi det skal gøres, Samfundet kræver det gjort, saa skal Ministeriet med de Midler, det sidder inde med, søge for, at de Arbejdere ikke bliver forulempet, men har Frihed til at arbejde og Sikkerhed for, at de kan arbejde i Ro. Jeg tror, at det vilde være et ganske godt Middel til at skaffe den Arbejdsstridighed, som nu finder Sted, ud af Verden, om Arbejdsgiverne fik et saadant Tilsagn. Men det er i hvert Fald noget, som Ministeriet selv maa overveje. Det er ikke vor Sag at anvise Midler. Det, vi ønsker, er kun at opfordre Ministeriet til at bruge de Midler, det har, til at handle, ikke ophidsende eller ude af Fatning, men hurtigt og med fast Haand,